

EL BORINOT

Any II - Núm. 40

28 d'agost 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

El client.— Heu posat els dits dins el suc!

El cambrer.— Gràcies pel «cuidado», però no crema ..

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

**ESPECIALITAT EN COQUES
DE VILAFRANCA**

Casa fundada en l'any 1873

Telèfon 222

Demani arreu del món

▲▲▲▲▲
VID'OR
▼▼▼▼▼

la beguda de moda

J. FERRER BATLLE
Vilafranca del Penedès

**R A M O N
S U N Y E R**

JOIER

*Corts Catalanes, 643
BARCELONA*

Telèfon 813-S. P.

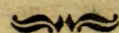
ACABA DE SORTIR

La lluna dins el llac

Poemes i cançons

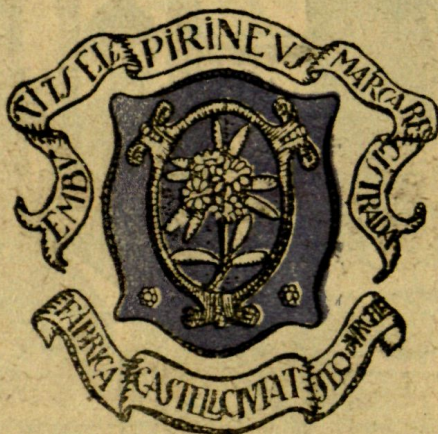
DE

JOSEP M. PROUS I VILA

De venda en les llibreries principals.

Preu: 3 Pessetes

TELÉFON

{ A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castel·lciutat

(Seu d'Urgell)

El número vinent
EL BORINOT
donarà una passejada per
O L O T
per veure com pinta la
FESTA MAJOR

PROBEU

L'ANIS PENEDÉS

i us convencereu que és
el millor de fabricació

catalana

1 Hemeroteca General

FRUITA DEL TEMPS

OMÉS una cosa permaneceix certa, segura, inalterable; aquesta cosa és la terra, és la naturalesa. En els negocis humans, sovint s'esdevé que el de baix va a dalt, que al lloc d'una persona es posa una mona, que un neula passa per un savi, o que un bot de vi passa per un cap meravellós; anomalies del regne animal!

En canvi, en el regne de la naturalesa, això no s'esdevé; cada cosa és al seu lloc, i cada fruita ve al seu temps. Així, per exemple: per Santa Magdalena, l'avellana és plena; per Totsants, castanyes (i que peten!); per Nadal, cada ovella al seu corral; per Sant Miquel, el brenar se'n puja al cel (tot arribarà!); per .. per què seguir?

Ara ha arribat una d'aquestes tèmpestes assenyalades de l'any; ara, que l'istiu comença de batre's en retirada, i les gorfes de pagès comencen a fer olor de moltes menes de fruites. Dins d'aquesta tèmpera és cèlebre la collita de les nous; i l'aforística popular dóna el consell així:—Per Sant Bartomeu, vés a batre el noguer teu.—(Ah! que el poble hi veu de molt lluny).

Un d'aquests dies ha estat Sant Bartomeu: el diumenge proppassat. Algunes poblacions ho han celebrat amb magnífiques Festes Majors, com és ara Sitges, amb l'esplèndida regadora; com és ara Igualada, amb els flamants esdrúixols... Però d'altres han complert amb el manament de la terra, amb les veus de la naturalesa, amb la llei del poble: han anat a batre el noguer.

En aquest món, bellíssim en totes les seves variants, malgrat de les bestieses dels homes, cada fruit té la seva manera: els de tamany més aviat petit, com les peres, les avellanes, les prunes, van en l'aire, en les branques arbòries; els corpulents, com les carabasses, són arran de terra, tocant a terra.—i amb quanta de raó!—a fi que, caient, no ens facin mal, i a fi que estiguin bé a l'abast dels porcs.

Hi ha casos, tanmateix, un xic singulars: com el noguer. El noguer, segons diuen, no dóna fruit sinó a garrotades. Ignorem si és cert, científicament, si és lògic, o si és només que un fet, una tradició popular. Nosaltres, que no som uns set-ciències, ens acontentem amb això darrer, encara que ens aparegui extravagant. Sí, serà tan extravagant com vulgueu, però és un fet.

LA HIGIENE

ELS higienistes són una llei de gent infadigables en la propagació de consells, normes i advertiments equiparant-los a un xarop de llarga vida.

Per tot arreu sentíreu parlar d'aquesta dama, que hom anomena higiene; tant, que ja ens comença de semblar una tirania entre el què mana i el què prohibeix.

Temps enrera podia tolerar-se la intromissió de la higiene; car es limitava a quatre futeses, que res no havien alterat les regles mantenedores de la pau i benestar públic i domèstic.

Ara, però, són figures d'un altre pa-ner; ara hom ha de rentar-se de dalt a baix amb aigua temperada a tants graus; ha d'afaitar-se amb ferramentes esterilitzades amb alcofol dels 70 als 90 sobre zero; gastar calçat higiènic — que dura de Nadal a Sant Esteve; — capell porós, com els cantis de Vilafranca; anar sovint a càl oculista (?) a fer-se retallar les protuberàncies molestoses que l'abús de les sabates de setanta pesetes fan nàixer als peus; fer-se la manicura, ço és, escurçar les ungles i miniaturitzar-hi una mena d'aurora boreal; friccionar-se la clepsa amb preparat de mantega i mel, per caçar les mosques; netejar la dentadura per tal de dinar dues vegades; i encara, altres coses que són sabudes de

memòria; com allò de "no escupir a terra" i "cuidado con los rateros".

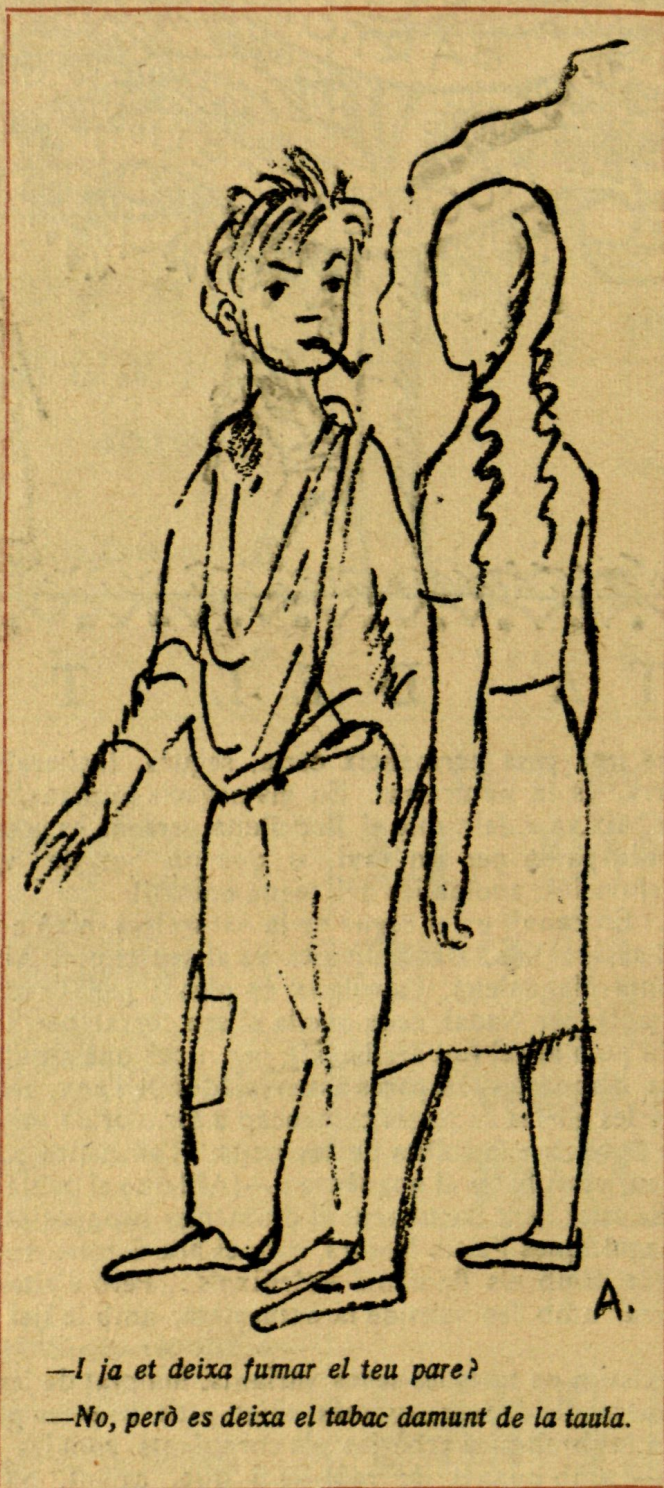
Malgrat de tants de preceptes, res és fet, encara, que hom sàpiga del cert, pertocant a parlar en públic en actes que es titulen culturals.

Ací intervindria bé la higiene, enc que fos *manu militari*. Veieu ço que passa en una població no lluny de Barcelona, fa quinze dies, o tres setmanes. S'hi organitzà una colla d'exploradors (sic), i una de les persones més entusiastes, els adreçà la paraula, glossant els més cabdals principis del programa llur. "Vosotros —els digué— cuando vayáis de camino, si os encontráis un carro encallado, debéis acostaros y ayudar al animal... i así, sucesivamente".

Feu-me la mercè de dir si és veritat que la higiene té feina a fer en aquest ram de la oratòria cultural. La parlicultura —ho entenem així— demana amb urgència una intervenció higiènica de tanta graduació, almenys, de tres vegades, la que el sol ha fet marcar aquests dies a la columna termomètrica.

La higiene, o es fica allà on la criden —com els bombers, la

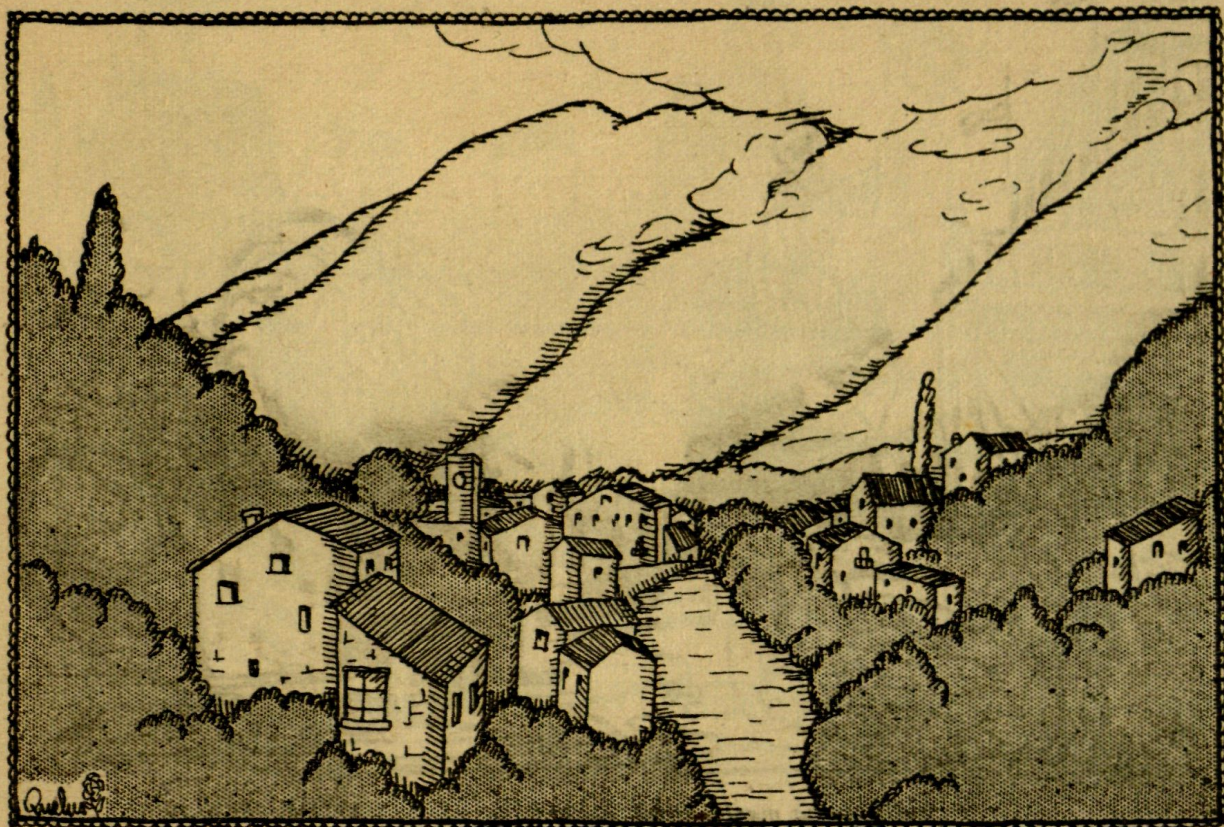
llevadora i el drapaire — o que no s'entretengui a matar els pacífics mosquits i altres animals creats per entreteniment i esbarjo dels ciutadans.

—I ja et deixa fumar el teu pare?

—No, però es deixa el tabac damunt de la taula.

ANDORRA: LA VALL D'ARAN

IX de "Biografia dels llocs
d'estiu de Catalunya".

EN ésser aquí, sí que podeu eixamplar la vostra alenada! Són les terres altes. Ara és el temps per córrer les seves valls altíssimes, que, d'aquí a poques setmanes, tornaran a ésser cobertes de neus.

Aquí podeu encarar-vos amb les muntanyes de veres; i podeu jeure-us tranquils, damunt el llom de la mare terra, segurs que no us inquietaran ni la nyinya bien, ni l'escorçó. Podeu jeure-us damunt el llom de la mare terra, de cara al cel, per contemplar, de dia, el blau sereníssim; i, de nit, els estels, tan lluents i gloriosos.

Aneu a les muntanyes altes i planteu-hi els pals sagrats; rieu-vos d'aquells escarbatets que pilotegen en la pols de la terra baixa. I escolteu les paraules dels pastors. Potser us contaran una llegenda que a mi m'han contat. Jo us la diré, poc

graciosament; no com ells, que, quan parlen, canten. Diu:

—Era una noia, tenia la mare malalteta. Un amo, llòbrec i sorrut, junyia la noia a servir-lo. Amb veu enrogallada l'empenyia sempre a fer llenya. I el maleït, tement que ella, un dia, fent-se més valedora, no li plantés cara, va i bota foc a la llenya, que ell havia amuntegat a l'esquena de la noia, creient de fer-ne cendra. La noia, però, àgil com era, escorre la jugada, i tira les flames damunt de l'homenot. Ell fou cendres, ella... Que no la veus?... que no la sents?... Mira-te-la. Mira-te-la sempre a dins de tu mateix. Escolta-la sempre. Es ella!—

Per Andorra i per la Vall d'Aran, allí on els Pireneus són més alts i amples, allí on, si cap mal vent passa, aviat s'esvaeix, allí aneu a fer-vos forts. Aneu-hi, a caçar l'isart. Es bona cosa d'ésser caçador.

UAB
A. MUNT

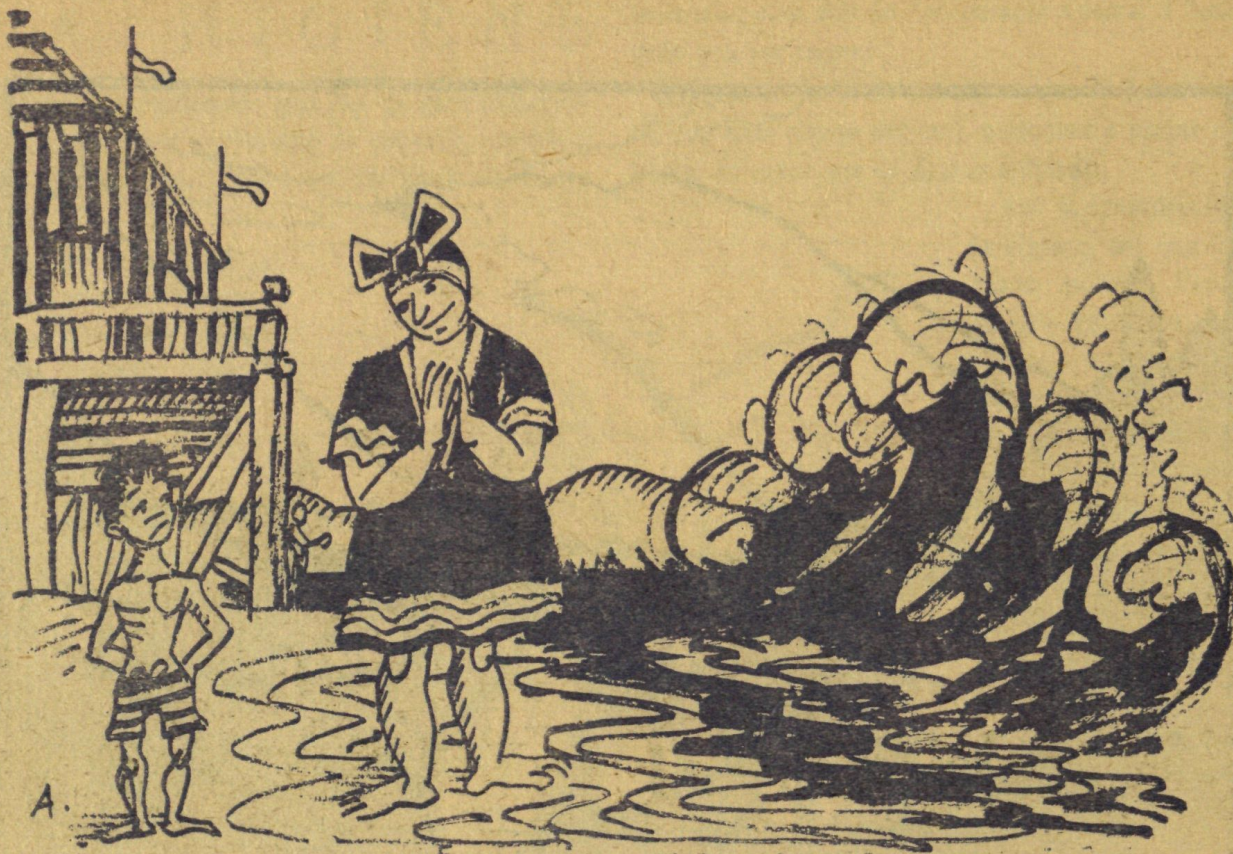
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

TALLERS REIG

LA CASA MILLOR. — BARCELONA:
Enric Granados, 21 : : Telèfon 2085 - A

Mobles a bon preu

—Ui, quina mar! veritat, noi?

—Si... però vaja, s'hi pot ficar sense por: jo ja vigilo.

DETALLS ARQUITECTONICS

El senyò Esteve Dobletes,
després de fè un capital
amb negocis de la guerra,
va voler-se retirar
a viure, fruint dels quartos
amb pau i tranquil·litat,
fent-se una torreta a Gràcia,
comprant Ford, i Aeolian.
Un arquitecte va fer-li
un plànol molt encertat,
de casa amb jardí, garatge,
waters i quarto de bany,
ascensor, cuina econòmica...

—No! arribant aquí exclamà
esverat el senyò Esteve.
Gràcies a Déu tinc cabals
i no vull res econòmic,
amb això, m'hi posarà

una cuina gastadora
feta expressa si no n'hi ha.
Seguint la inspecció del plànol,
dos torres li va mostrar
que estaven com sentinel·les
la façana flanquejant.

—Si les torres no li agraden
les podrem eliminar,
va dir-li el senyò arquitecte.
I el senyò Esteve intrigat,
respongué:—Ja són boniques
per ara, tal com estan;
prò si creu que eliminant-les
faran més goig, per mi, sap,
no hi planyi "gasto", elimini-les,
a veure com quedaran.

RAU-RAU.

Les nostres noies

L'únic de bo que ens resta a Vilafranca—amb el vi, que Déu ens dol, —són les noies.

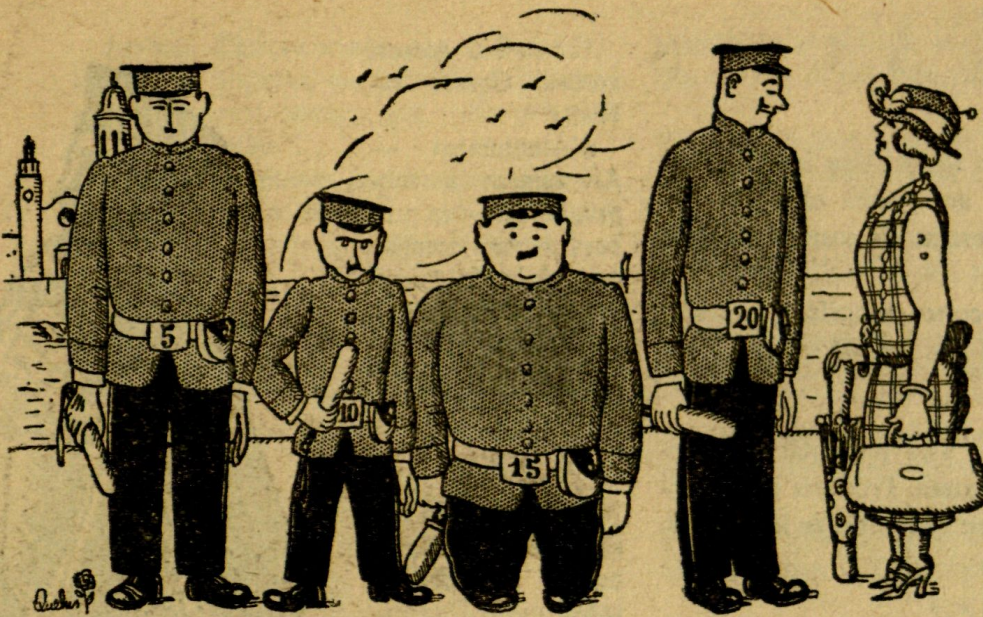
Va dir-ho el Poeta:

Es terra de bon vi
i de dones divines.

i, amb ell, ho repeteix
adés i ara la veu del po-
ble.

Podríem gravar en el
nostre escut, com a sím-
bol dels nostres guany, **la gràcil figura d'una**
noia. I, així, hauríem
fet el millor elogi de
les nostres noies, tan
georgines com són.

EDMON.

—Volen dir-me on cau la Catedral?

—Aquí a Sitges, no en tenim, senyora, però si s'espera una mica l'n farem de seguida; posats a fer...

—¡Si que estan de bromal!... Ho preguntaré a l'urbà número 13.

Fills il·lustres

Abans Vilafranca tenia fills il·lustres. Es deien Milà i Fontanals, Raimond de Penyafort, Torres i Bages, Morgades i Gili, Llorens i Barba, Barba i Roca, Vidal i Valenciano... i tenien un retrat a l'oli al saló d'actes de Casa la Vila. I, o paradoxal, hi ha hagut els fills il·lustres necessaris per exornar-la com cal. Ni un més, ni un menys. Perquè, d'ençà que un Ajuntament—Ajuntament a la vella manera—va acordar-ho, tots els vilafranquins neixen ara, tot el més, distingits: d'il·lustres, ai las!, no se'n troben ni per remei. S'han acabat per *in secula seculorum*.

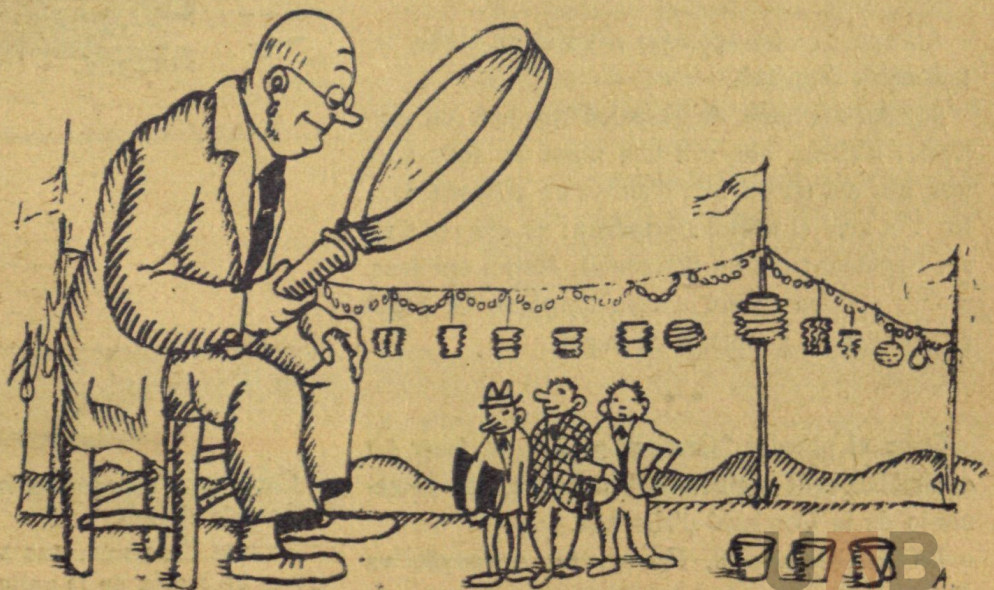
Cal reconèixer en el distingit pare de la idea, una gran "pupilla". Arribar a *il·lustre* costa un xic, no és pas igual que bufar i fer ampolles: cal quelcom que no s'ateny duent les aigües a Vilafranca, fent el ferrocarril elèctric o fent el florero. Això és, no més, *distingir-se* i calia, per tant, acabar amb els il·lustres i donar lliure entrada als *distingits*. Sembla que la novella galeria s'omplirà aviat. De pretendents no en manquen pas.

L'escambell és tant a l'abast!

PAU.

Si hay piràmides en Egipto
y en París alta Torre Eiffel,
a Vilafranca ens *maravilla*
el peripatètic Javier,
amb els seus, ai!, ratllats pijames,
l'esmoking i les toalets.

Aquest número ha passat per la censura militar

LA RECERCA D'ADMINISTRADORS

Diògenes: — A la fi, després de tornar-me calb, ja hem trobat tres bons administradors per a la Festa Major.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

SETS I VUIT

N'hi ha que la saben llarga. Una individuà, de grans maneres, abraça amb molta efusió les seves amigues... i mentrestant els sostreu les joies que duen.

Alerta, doncs, amb certes senyals d'amistat i d'efusió. Cal fer quatre ulls per tot arreu.

***

En moltes poblacions s'ha presentat una epidèmia, que és bastant extesa. Produeix moltes picors i molèsties. Però, en definitiva, és inofensiva.

Passarà, i prou!

***

A la grandiosa exposició de Wembley (Londres) es presentà una composició escultòrica representant el príncep de Galles amb un cavall; aquest grup era tot fet de mantega. Ara aquesta escultura, que fou celebradíssima, s'està derretint.

Es l'avantatge d'ésser de mantega: si hagués estat de mares de vi, per exemple, no s'hauria derretit, s'hauria fet a miques, a trossos, i a bocins, com una miserable desferra.

***

Diu que en els boscos d'Índia les feres causen, cada any, un mínim de 23,000 víctimes.

Veieu, homes? — deia un —: No ens podem queixar!

***

Aquests dies ha aparegut a Itàlia un curiós estudi sobre Napoleó.

Alguns digueren de Napoleó que era un epilèptic; d'altres, que era una mena de foll; d'altres, que era un artrític; d'altres, un neurastènic... No, diu avui el novell tractadista: no era res d'això, Napoleón; era un tuberculós. Moltes opinions, moltes opinions. Però encara ningú no ha pogut dir que fos un ximple, o un begut.

***

Quan el popular "Corre-ve-y-dile" va ésser fet automàticament regidor de Vilafranca, van nomenar-lo de la Comissió d'Hisenda.

En assabentar-se'n, l'home, tot estranyat, va dir:

—Es a dir que l'Ajuntament té una hisenda? No ho sabia; que s'hi cull gaire vi?

El Pepet de Casa la Vila encara riu.

***

Gossos, gossos, gossos. Gossos rabiosos.

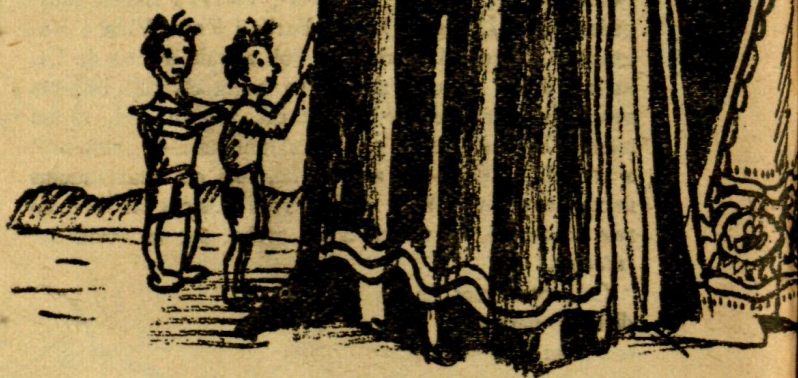
L'Ajuntament — Ajuntament a mitges, només — es proposa dictar i ampliar una sèrie de mesures contra els gossos. Ja és ben veritat allò que ningú no es coneix a si mateix!

***

Ve't aquí que ara s'anuncia per dintre poc, a Barcelona... sabeu què? Una exposició de gats!

No coneixem les intencions dels organitzadors, i no sabem, per tant, quins gats hi posaran.

Nosaltres, però, ens oferim, des d'ara, per si volen

ELS GEGANTS

que els en indiquem alguns, que fan molta patxoca. Marramiau!

***

Continua l'enrenou pels emmetzinaments produïts pels cigrons.

Es tant l'enrenou, que si això arriba a esdevenir-se en temps de la vella política (bornanit, dotze hores!), molts haurien dit que havia estat provocat pels mangonejadors de la ídem, per tal de distreure l'atenció d'altres esdeveniments.

Fa riure, la vida!

***

Acabem d'informar-nos que a Barcelona hi ha una societat, de caràcter còmico-humorístic, segons sembla, que porta per títol "Els desesperats".

Es allò que passa: de vegades els desesperats, per disimular, fan veure que estan serens, i fins de broma. Ara veieu!

***

En una població de la península ha nascut un porc amb cara de persona. El monstruós fenomen ha estat objecte de moltsíssims comentaris; ha causat grandíssima estranyesa.

A nosaltres no ens estranya gens.

***

Anunci gratuït.—Es necessita un auditori assortit, reunint bones condicions acústiques i propens a l'aplaudiment, per a un acte de gran ressonància. Pressupostos i condicions a don Societat Anònima - Advocat, pare de família, ex-regidor, ex-etc.—Vilafranca.

Amb paquets passa la senyora de Palaudària, que ve dels Grans Magatzems Santa Eulària.

Veig baixar d'un imperial una senyora vestida com cal.

Tant aquí com a Terrassa, cinc pams i pipa fan una passa.

La Rambla, senyors, sembla el taller d'En Renóm: maquinaria, fornals, entrebancs, i gent que hi dorm.

A la Rambla qui endarrera mira, pot topar amb una cadira.

Ens diu l'amic Serra, pianista, que ara tocarà a Bellavista;

i el company seu que toca el trombón, ho farà a l'envelat de Camprodón.

L'he vist ben bé de cara. Sembla talment Perot lo lladre.

Com a bon català compro EL BORINOT semanal-
[ment,
i el contemplo i el llegeixo deliciós... Amén.

JAUMET TE I ONA.

Radiograma de Sitges

26—a 15 h.—: Focs d'artifici inacabables; s'han registrat doscents casos de dormides a peu dret. Manquen fanalets a la veneciana; deien que els havien robat, però el robament s'ha comès Hort-Gran, desaparant-se cinc trets frec a frec lladregots, sense tocar-los. Anunciats vint automòbils Matinal, sols n'han desfilat tres ocupats minyonets subvencionats. Absència cobla sortida ofici. Gegant pren mal a la mà dreta, perdent ceptre. Sensació. A la tarda èxit esclatant Don Gervasio del Barco y del

Puente, rebent moltes felicitacions compatrietiques i colònia. Fera-foguera cua cremada i no era de palla. Triomf indiscutible nou ball de l'Urbanitat. Casamediana, Casamediana, buena bonita y galana. Roqueta guanya primer premi carrera pedestre darrera Banda Retiro. Deliri, vèrtig, funció teatral nit, divent-se assistir senyores per emoció rebuda. Balcó millor guarnit Bonaventura Julià Massó, adjudicant-se-li medalla honor i treient-se'n fotografies i films. Accésit Joan Mitjans. Regna gran aelgría. Venga alegría, señores, venga alegría, por una mala partida...

ANTUÑICU.

VILAFRANCA

Cinematogràfics apunts cacats a la Rambla

Si per la Rambla tens de passar, creu-me, primer vés a confessar;

i si tens propietats o un xic d'argent, no serà de menys facis testament.

VISTES DE VILAFRANCA

LA FESTA MAJOR

Hi ha una dita que diu: "Per Pasqua i per Nadal, cada ovella al seu corral". I, com que la nostra Pasqua i el nostre Nadal és la Festa major, tots els vilafranquins esparsos, a fi d'agost, es deixen caure a Vilafranca. Jo no sé si vénen per la festa en si, o si la festa major és el mòbil que tenen per venir a constatar com se fan vells. Perquè ni el Drac, ni els "diablers", ni els Xiquets de Valls, ni els gegants, ni l'entrada de Sant Fèlix, ni la sortida d'ofici, ni els administradors, ni el mateix Sant Fèlix no envolteixen, sempre són iguals. I en canvi els amics, les noies, els joves, tot passa i es marceix. I el vilafranquí que fa un, dos, quatre anys que és a fora dona més importància a la testa platejada o grisenc de l'amic tal, a l'exuberància de la noia tal—que ell va veure néixer,—que pas al comentari amarg amb què corona cada any les festes:

—Les de l'any passat eren millors.

L'AIGUA I LES FONTS

No tenim aigua. Ve't ací la nostra més gran dissort, perquè un poble sense aigua és un mas perdut.

Aparentem tranquil·litat, semblen indiferents a tot, però la processó ens va per dins. És una processó de minyones amb cànits plens a vessar, de fonts inestroncables i de comissions amb dolls d'aigua fresca inexhauribles. Si poguéssim trobar la famosa bóta de Sant Farriol, l'ompliríem d'aigua, perquè el vi ens sobra. Aquesta set que ens crema per dins, té això: ens fa somniar deus abundoses d'aigua potable i el Duboy canalitzant-la.

Si tinguéssim aigua, quins bells istius passariem! Perquè ara, a l'istiu, que el sol—el gran pillastre!—beu en tots els pous fins a assecar-los, és quan la mancaça d'aigua és més sensible per nosaltres. Els cànits i els

COMENTARI AL PROBLEMA DE L'AIGUA

—Bé, senyor Joan, encara que vostè va dir "fiat lux" i "la luz se hizo", em sembla que per més que doni cops de vara a les roques i digui "fiat aigua", no en surt ni per rentar-nos la cara.

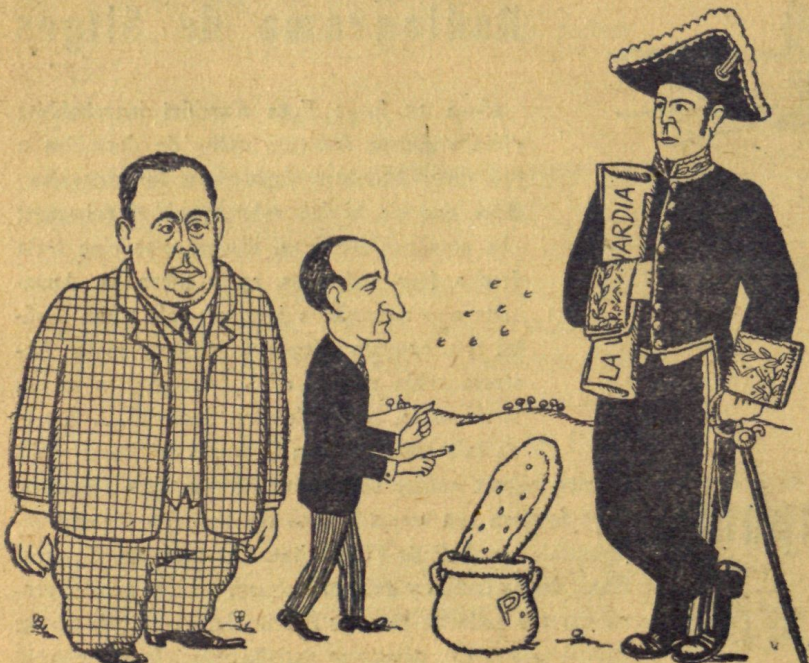
galledes serpentegen per totes les fonts—les que s'acaben d'escolar i les que ragen amb aquella fe,—i, amb els cànits, les minyones i les comares, i amb aquestes, totes les miques i bocins de Vilafranca.

El dia que sorgirà el nostre Moisès—digu's Solsona, Duboy o com Déu voldrà—i amb la seva vara farà brollar l'aigua que ha d'apagar la nostra set insadollable, les campanes tritllejaran, hi haurà castell de focs i sortirà el drac i els gegants—els de fusta i els de carn i ossos—i ballaran, ja ho crec si ballaran!

Com les de Barcelona, les Rambles—la clàssica de Sant Francesc i la "bulvardesca" de Nostra Dona—són, per a nosaltres pecadors, la *via sacra*.

"Anar a la Rambla" és una cosa vilafranquina per antonomàsia, potser tant com el Drac—que és l'encarnació del vilafranquisme a ultrança. Sense un "tomb de Rambla", les nostres noies se'ns decandirien i a tots la vida ens semblaria més feixuga del que és.

Van a la Rambla els curials, els sucanters, les modistes i les sastreses, els "paiets", els sportmans, (futbolistes, ciclistes, excursionistes, benzinaires, etc.), els caçadors... de gorres, els vinaters, els del Cabra, els senyors Esteves, els del "Niu", els de la seba, els del puf, els del pup, els "gricols", els universitaris, les noies maques i les "niñas mal", les mamàs, els rics de nou, els lloros i les patums, els Manols Álvarez—sempre

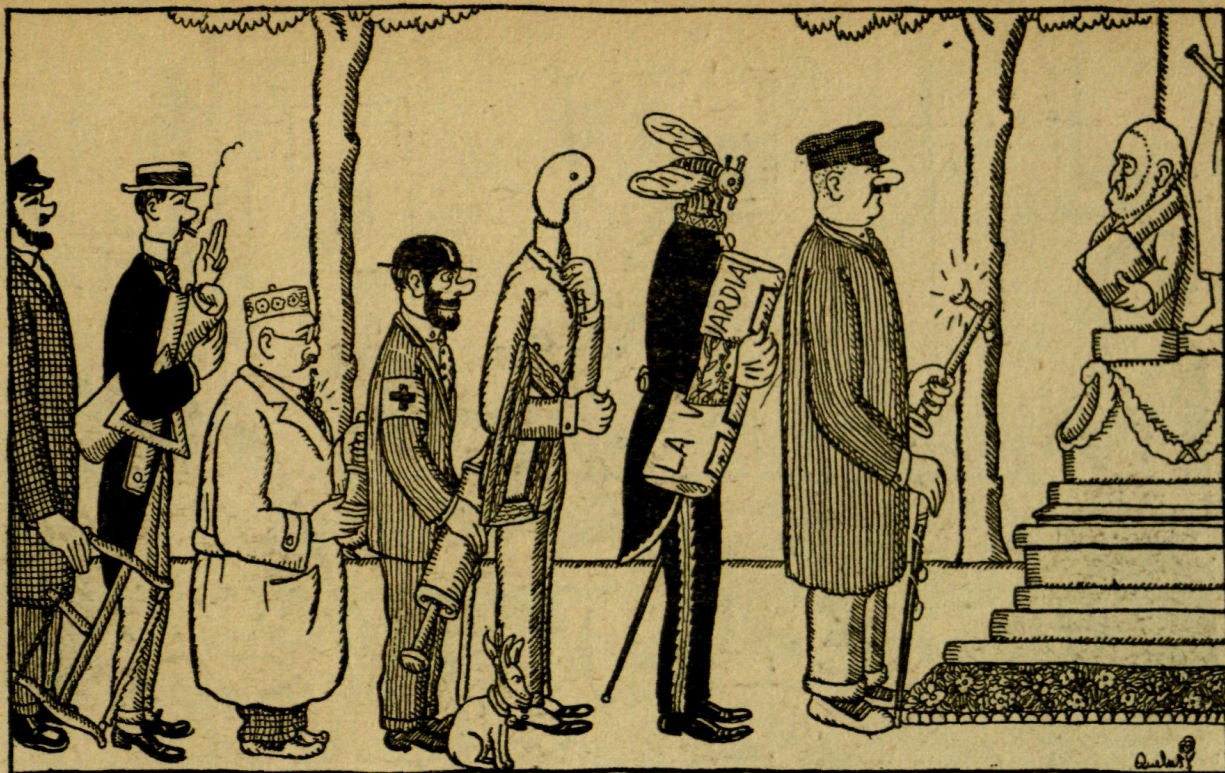

—I com és don Santiago que s'ha tornat "nou" tan aviat?

—Sí precisament, això m'estranya.

—Ja ho veuen jo sóc molt avançat, "màxime" sent de "La Vanguardia" i evoluciono fàcilment perquè "Que me importen que me insulten los pigmeos si me ensalzan los gegants".

ELS VILAFRANQUINS I EN MILA I FONTANALS.

—Ja ho pot veure, don Manuel, nosaltres sem pre impertèrrits.
—Fent els gegants, voleu dir.

tan jove —que estiuja a la nostra platja, i el Comte de Moy amb la pipa, els vells joves i els joves vells. Don Santiago hi duu l'auto i la "Pepilla" la seva testa a la "garçonette". D'ací que les Rambles controlin el nostre viure i vénen a ésser, per tant, una mena de Notari de Vilafranca.

Els acompanyaments pintorescs dels nostres fugaços maridatges, les moixigangues de tots els temps, les nostres tartarinades i les nostres conspiracions, les sinceres manifestacions de l'entusiasme, les carnavalesques arribades —les reeixides i les espifiades,— tot ha tingut i té per marc les Rambles. Els humoristes a la moda d'ara les han dispersades a gust, i si tinguéssim aquella colla de barrilaires que a mitjans de segle passat feia de les seves a la nostra vila—el vell Cedacer, amb el Quel, el Marquet Taranda, el Pau Rata, el Carlets Sardina, el Miqueló i el Manel Cortina,—també escollirien per escenacle la Rambla de Sant Francesc o la de Nostra Dona i hi durien l'orgue monumental. I, amb llur gran enguiny, organitzarien l'enterrament "del pobre Carnestoltes que s'acaba de morir", que faria acudir a les Rambles més gent de la que el Cuyàs fa venir per la Penya Rin.

Crisu.

Vilafrancades

Diàleg íntim.

Les meves cames —sempre tan oportunes— van dur-me al saló de l'Alcaldia. La porta era oberta i vam entrar-hi: de primer el peu dret, després l'esquerre i a l'últim jo en persona. En un recó, romanien en íntim diàleg la vara del senyor Joan i la ribetejada gorra del Pepet.

Vaig sentir un xiuxiueig i vam deturar-nos a la una tots tres: els meus dos peus i jo. La vara, que feia l'o-

lor mesclada de queviures i benzina i mil coses més —sentor característica del magatzem del senyor Iris (traducció de Hill que el Sr. Abeja Alcalde—eso!—dóna en "La Vanguardia"),— deia amb una veu gairebé imperceptible a la sexagenària gorra del no menys sexagenari Pepet:

—Com et deia, l'altre dia el mercader—no el de Venècia, el de la fusta—va parlar amb el Sr. Iris de la conveniència de fer enguany una Festa major més major que els altres anys, posat que pot comptar-se amb l'ajut moral i material dels elements. Cal—deia—que surtin tots els balls. Si vostè vol, puc encarregar-me de la seva organització. Miri, ja tinc un esboç fet. I va llegir una llista. Quina llista, Pepet!—vull dir gorra del Pepet.—No sé pas si me'n recordaré. Els gegants els duren—va dir el mercader—el Santiago i el Pelegrí—com que ho poden fer *trascortina*, hauran d'acceptar-ho per força;—els nans el "Marco de Olivo"; el *Pepe* farà ballar el drac per espantar els nois terribles que el fan sufocar; En Rosendet s'encarregarà dels diables, el Lliví farà d'àngel, i de diablesa, el Sil; els pastorets aniran a càrrec de don Santiago; els "panderos" i les gitanes, s'ho repartiran el menescal i el metge de la Rambla. I, si el Clarí no vol fer la moixiganga, me'n farà càrrec jo. Demés, tenim el Luisín i els ferrers que podran fer el ball de les criades o algun altre...

La vara—amb més ganes de parlar que el senyor Iris, el seu propietari,—anava continuant, però el Pepet va venir a cercar la gorra i adéu diàleg. Prou vam pregar la vara de contar-nos alguna cosa més, però va ser debades. Només vam poder arrancar-li que s'intentava restablir el concurs hípic, perquè tots els cavalls i ases, agraïts al senyor Albert, volien prendre-hi part per demostrar la seva unió.

TON DEL GAS.

TAULA DE FESTA (FARTA) MAJOR

—Aquest meló és de primera.
—Què dius, de primera!

—Què: que no?
—Més, home, més; de sliping!

EXPRESSIONS VILAFRANQUINES

FER EL QUERT

De "fer el pagès", "fer l'orni", "fer el tonto", nosaltres, a Vilafranca, en diem fer el quert.

Fa el quert l'Ajuntament quan no rebaixa el repartiment, malgrat les reclamacions dels veïns; quan no paga les factures que deu; quan us promet aigua i us dona... expressions; quan veu que els fanals del gas no cremen a l'hora i calla; el fa don Santiago quan fa de "gent nova", i l'altre Santiago i el seu germanet, que tiren la pedra i amaguen la mà.

I encara quedem curts.

FER L'ÀNGEL

Hi ha gent que cobra de l'un i de l'altre, que fa la viu-viu amb l'esquena dreta, que balla al so de la música que toquen. Això és, segons frase gràfica nostra, fer l'àngel. Perquè l'àngel que corona el monument d'En Milà i Fontanals allarga endavant una mà i amb l'altra.

De gent que fa l'àngel, a Vilafranca n'hi ha molta!

BEURE AIGUA DE LA BLEDA

L'aigua de La Bleda té una gran qualitat, fa venir ganes de tornar-ne a beure. Es com aquelles viandes que diuen *menja'm*. Altrament no es comprèn com tants de forasters han romàs a Vilafranca, tota empolsada, sense cap gràcia natural—fora de les noies,—i només amb l'aigua de La Bleda. L'han beguda els "Granieris" que sempre fan una escapadeta a casa nostra. I n'han beguda grans i xics; pobres i rics; el simpàtic i elegant i regidorec Manolo Alvarez—sempre tan jove i galant; — l'Enric Ràfols — sempre tan diputat; — En Lliví de Pacs—tan orador,—i tants d'altres i diversos elements.

Jo diria que d'aigua de La Bleda, per Catalunya, n'hi ha molta. I, dissortadament, són molts els forasters antipàtics que n'han begut.

EL FILL DE LA MARIETA.

Canvi de nom en les estacions

Guia de Ferrocarril a l'ús de persones "bien" per poder anar a Festa Major a Vilafranca.

PERFIDO CIELO OLA (Bar-cel-ona).
SANOS (Sans).
PEQUEÑO HOSPITAL (Hospitalet).
CORNEJAL (Cornellà).
SAN JUAN DE ES PINO (Sant Joan d'Espí).
SAN FELIO DEL OSCURO GATO (Sant Feliu del Llobregat).
MOLINOS DE S. M. (Molins de Rei).
BUCHE Y HUELE (Pap-i-ol).
CASTILLO EPISCOPAL (Castellbisbal).
MAR TORO EL (Mar-tor-ell).
HELADA (Gelida o Gèlida).
SAN SATURNINO DE MUCHACHA (Sant Sadurní de Noya).
LA BARRIDA (La Granada).
VILLAGRATUITA DEL PAN NADARA (Vilafranca del Pa-nadés).
LOS MONJES (Els monjos).
MADROÑO (Arbós).
VENDER EL (Vendrell).
SAN VICENTE DE AMIGOS DEL CALDO (San Vicents de Calders).

EL SENYOR JOANET

A l'amic Albert S. i D.

EL senyor Joanet, conseqüent amic de la tradició dels de casa seva, era dels de la foguerada. No hi feia res que algun cop Rambles avall, hagués hagut de tocar el dos, o bé que el rebre l'hagués tocat a ell. Feia la seva, sense fer cas de coses.

Com a títol d'orgull, es complavia a ensenyar als qui l'anaven a veure, una gorra vella de folro suat; en la visera lluent apareixien el rastre d'un cop de sabre dibuixat amb molta "sombra". Sortosament, no va ésser gran cosa; excusa, solament, per comprar-ne una altra, i a l'ensems que primera peça per al seu museu de guerra, un record viscut dels temps heroics.

Els seus fills eren encaminats així mateix.

Els dependents de l'escriptori de la fàbrica de panes per auto, que el senyor Joanet tenia instal·lada al carrer del Carme, número 1, eren si fa no fa, de la mateixa fusta. El senyor Joanet n'estava orgullós, dels seus subordinats.

Els dependents, quan l'amo no hi era, feien la

feina sense matar-s'hi tot mastegant "Els Segaires" d'un compàs més lent que el tren de Madrid a Colmenar, passant per Fuencarral.

Només semblaven deixondir-se quan feia la seva aparició en el despatx, la filla del senyor Joanet, la gentil Mercè, que es valia ben bé la distracció.

El senyor Joanet ja ho sabia tot això, però fent-se'n càrrec, solia exclamar invariablement: "Tot sigui pel bé de la causa!"

***

Un dia que havia plogut, el senyor Joanet després d'haver llegit per tretzena vegada un cèlebre manifest, va quedar adormit. Què va somniar? Deixem-ho córrer.

—Això és el que em convé — va dir en despertar-se. — Ja hi estic ben decidit; el negoci és el negoci.

Aquell vespre mateix anà a trobar al pintor Baddia perquè li repintés la façana de la botiga, i... el rètol, amb el nom de "La Confianza".

I va comprar un **GRAMÓF.**

***

El senyor Joanet ha fet bancarrota.

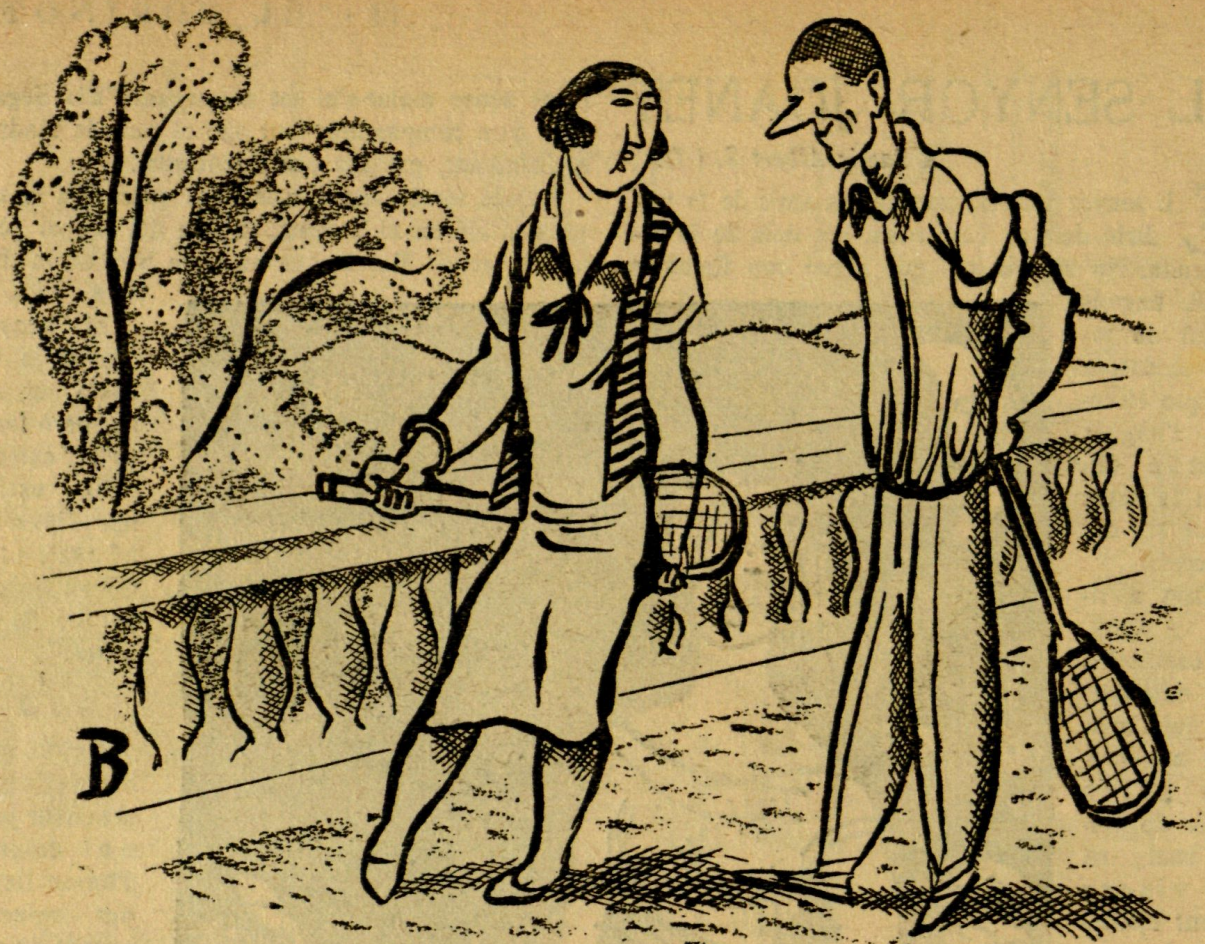
Al barri no es parlava de res més. No s'ho explicaven. Un negoci tan arrelat com el d'ell. El se-

ROMANTICISME

—Que en seria, de bona, aquesta lluna, si fos de mel!

Ell:—Li agrada molt el tennis?

Ella:—Oh! amb deliri! Només li diré que totes les meves amigues que hi jugaven, ans de l'any ja s'han casat.

nyor tampoc se'n sabia avenir; tan bé que s'ho portava estudiat i li fallava! I pensar que solament feia quatre mesos de tot allò!

No havia resolt la quadratura del cercle, però havia aconseguit que els seus dependents treballassin tres vegades més que abans.

—Com?... (sento un que pregunta).

—Molt senzill. Abans la ploma no se'ls movia de lloc quan escrivien als ritmes mandrosos de "Els Segaires", mentre que ara, gràcies al gramofó, era un gust sentir petar les plomes sobre llibres i papers, als acords d'allò que fa:

La Virgen María
es nuestra protectora
etc., etc.

Pobre senyor Joanet! Ell, que detestava les operacions i jugades de Borsa, a base de moneda estrangera, esdevenia, oh paradoxa!, arruïnat pel canvi.

ARNALT DE GAYCEREM

El que són les coses

Què vol dir Vilafranca? Arcàdia feliç hauriem de dir. Sí, senyors, sí. Vilafranca ha sofert una tan gran trasmudança d'un any ençà que, si no fos que no ha canviat res de lloc, ningú no la coneixeria. Quasi hem de creure que som a quatre passes del Paradís.

I, tot, gràcies a la gent nova.

Abans, la nostra vila era un mas perdut i l'Ajuntament un carro encallat que semblava impossible de tornar a posar a to. Totes les provatures fetes a base de material vell van fer fallida. Hom hauria jurat i perjurat que no es trobaria ningú capaç d'endegar-ho. I, ja veieu!, amb la sola presència, amb el sol nom del senyor Joan de Gas i companys màrtirs n'hi ha hagut prou per conjurar les bruixes i fer anar totes les coses com una seda.

L'antic Ajuntament havia d'emprar la força per cobrir el repartiment veïnal; avui, n'hi ha prou amb la bona unió (ja diuen, i és veritat, que la unió fa la força). Calia demanar consell a mitja vila per intentar una portada d'aigües; doncs, bé, avui en dia, ni això cal. L'aigua de La Bleda representa a la perfecció el paper de "potable" i acut sollicita a les aixetes. La de Pontons prepara les maletes per arribar abans de la maltempada. La de la Vinícola raja i calla, com els "serenos" que callen un dia i l'altre no. El gas i l'electricitat il·luminen els carrers des de bona estona abans de pondre's el sol. Ahir, els carnisers es feien una barba d'or; avui se la en farà un altre. Ells paguen i, muixoni!

El grup escolar el millor dia ens el trobarem funcionant automàticament; la passarella no tardarà pas gaire a ésser un fet. Els carrers els veurem adoquinats de la mateixa manera que Sant Isidre es trobava llaurats els camps. I si no lliguem els gossos amb llonganisses és perquè no fa *chic*.

Ara vegin el que són les coses.

GEPIC DE PACS.

IMP. ALTES.

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

Establiments MARAGALL

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

HORES DE PLAER

tindreu, llegint

LLÀTZER DE TORMES

Delicioses narracions

Exquisit llibre de butxaca

Demaneu-lo a tot arreu

2 Pessetes

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

EL BORINOT

Any II-Núm. 40

28 d'agost 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corrisp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

— Francament: tant i tan ell va insistir, que jo vaig dir-li que m'agradava alguna cosa per braços i coll.

— ...?

— I em va regalar una pastilla de sabó d'olor.

B
UAB

Biblioteca de Comunicació

lenguatge i cultura